

LÁZÁR BALÁZS

Akkor

A Parnasszus 25. születésnapjára

Huszonöt év, az már egy emberöltő,
kutatja nyomát az eltűnt időben a költő.
Ahonnan megint minden elérhető,
és fontosabb a szó, mint a térerő.
Akkor még írógépen kattogtatott verset,
s nem projektté értek laptopján a tervek.
Akkor még nem kommentált folyton a neten,
de napokig rágódott egy igenen, nemen.
Akkor még volt, mit nem tűrt a nyomdafesték,
s lassan fonták körbe meleg, puha esték.
Akkor úgy tűnt, vannak valódi érvek,
s a farzsebekben nem lapultak kések.
Akkor még nem gépekkel élt egy nemzedék,
s nem az volt a hős, ki váltogatta nemét.
Még nem volt időzített bomba a Föld,
s nem rémült meg, ha új vírus bukkant föl.
Nem gondolta, hogy így kifeszíti a tét,
s kiváltság lesz majd a személyes jelenlét.
Hitte, a Parnasszuson laknak a múzsák,
aztán virtuális térben adták ki az útját.
Akkor még maszk nélkül vallotta, hogy szeret,
az élet nem nyitott benne néma kóitermeket.
Ölelt, ha ünnepelt, és így tettek mások is,
nem nőtt fölé árnya, az új ember: homo ffice.